

Särkynyt vesipullo

Kadiella oli jano. Kuinka Sophia voisi auttaa?

Noelle Lambert Barrus
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Sierra Leonessa.

Sophia kuunteli tarkasti, kun opettaja selitti taululla olevaa matematiikan tehtävää.

"Mitä siis on yhdeksän kertaa neljä?" opettaja kysyi. Sophia viittasi. "Kolmekymmentäkuusi!" hän sanoi.

Opettaja hymyili. "Aivan oikein, Sophia!"

Oppitunnin jälkeen oli aika lähteä kotiin. Sophia käveli ystäviensä kanssa. He kaikki ottivat esiin vesipullonsa juodakseen loput heillä olleesta vedestä. Päivä oli kuuma!

Mutta Sophia huomasi jotakin outoa. Hänen ystävänsä Kadie ei juonut vettä. Hän vain käveli hiljaa eteenpäin.

"Kadie, missä sinun vesipullosi on?" Sophia kysyi. Koulun päättyessä kaikki olivat aina janoisia.

"Se meni eilen rikki, enkä ole saanut uutta", Kadie sanoi. "Minä en siis voi enää tuoda kouluun vettä."

Sophia katsoi omaa vesipulloaan. Hän toivoi, että voisi antaa omastaan! Mutta hänen vetensä oli loppunut.

Koko päivän Sophia ajatteli Kadieta ja hänen rikki mennyttä vesipulloaan. Siellä, missä he asuivat, ei ollut helppoa saada puhdasta vettä. Useimmat lapset saivat vain yhden vesipullon käyttöönsä koko vuodeksi. He täyttivät sen kotona suuresta astiasta, jossa oli puhdasta vettä. Muuta vettä juomalla saattoi sairastua. Ellei Kadiella ollut vesipulloa, hän ei voisi ottaa kotoa vettä juotavaksi koulussa.

Seuraavana aamuna Sophia mietti, kuinka hän voisi auttaa Kadieta. Sophian perheellä oli muovipulloja, joissa oli vettä. Sophia otti reppuunsa yhden oman metallipullonsa lisäksi. Se teki laukusta hieman painavamman, mutta se ei häntä haitannut.

Päästyään koululle hän löysi Kadien.

"Kadie, oletko jo saanut uuden vesipullon?" Sophia kysyi.

Kadie pudisti päätään katse alas painuneena.

"Ei se mitään", Sophia sanoi. "Minulla on pullo sinulle!"

Hän antoi vesipullon Kadielle. Kadie hymyili.

"Kiitos, Sophia!" Kadie antoi ystävälleen ison halauksen.

Oppitunnin aikana Kadie joi vesipullostaan kuten muutkin lapset. Sophia oli iloinen nähdessään, ettei hänen ystävänsä tarvinnut olla janoinen.

Joka päivä sillä viikolla Sophia toi ystävälleen ylimääräisen vesipullon. Sitten eräänä aamuna Sophian äiti nosti hänen reppuaan.

"Hmm", äiti sanoi. "Tämä tuntuu tavallista painavammalta." Hän avasi repun ja nosti esiin ylimääräisen vesipullon.

"Pakkasitko tämän ylimääräisen vesipullon mukaan kouluun tarkoituksella, Sophia?" äiti kysyi.

Sophia nyökkäsi. "Kadien vesipullo meni rikki, eikä hän saa uutta pulloa. Hänellä ei sitten ollut koulussa lainkaan vettä."

"Kuinka kauan olet vienyt vettä hänelle?" äiti kysyi.

"Tällä viikolla vain", Sophia sanoi. "En halunnut, että Kadiella on jano."

Äiti hymyili. "On hyvin ystävällistä, että ajattelit ystäväsi. Niin Jeesus tekisi. Olen iloinen, että näen sinun olevan Jeesuksen kaltainen." Äiti halasi Sophiata. "Taidan tietää toisen tavan, jolla voimme auttaa."

Äiti antoi Sophialle metallisen vesipullon. "Anna ystäväillesi sen sijaan tämä pullo, jota hän voi käyttää uudelleen. Sillä tavoin sinun ei tarvitse ottaa muovipulloa joka päivä."

"Ihanko totta?" Sophia kysyi.

Äiti nyökkäsi. "Kyllä. Pyydä häntä vain huolehtimaan siitä hyvin."

Sophia vei vesipullon kouluun. Heti ensimmäiseksi hän antoi pullon Kadielle.

"Vau", Kadie sanoi. "Kiitos, Sophia!" Kadie halasi häntä.

Sophian sisällä oli lämmin tunne. Hän tiesi, että hän oli auttanut ystävänsä, kuten Jeesus auttaisi. ●

Kuinka sinä olet auttanut jotakuta?